

Miért hiszünk?

Nem tudhatjuk biztosan, hogy Isten létezik, ugyanis nincs rá tudományos bizonyítékunk. Mégis, amikor a Bibliát olvassuk, érezzük a Szentlélek jelenlétét. Amikor a saját életünkre nézünk, felismerjük benne a Biblia történeteit.

Látjuk tetteinkben Jákób csalását, József kétségbeesését, Sára gúnyos nevetését, Mária kétségeit, Pál vitáit, Péter árulását, de látjuk egyúttal életünkben Jákób áldását is és József sikereit, Sára örömét, Mária anyai szeretetét, Pál hitét, Péter erejét és határozottságát. Átéltük velük együtt a megváltás csodáját.

Tapasztalataink alapja Isten akarata, amit a Szentírásban olvasunk. Átéltük, megküzdöttünk vele, így már nem csak mások igazsága az, hanem már a sajátunk is. Isten akaratát a szívünkbe írta. Belőle merítünk erőt.

Mi hasznunk van a hitből?

Isten segíteni akar nekünk abban, hogy életünket boldogabban, eredményesebben éljük. Kijelentette akaratát, ami tökéletesen elegendő számunkra az üdvösség elnyerésére, sőt még annál jóval többre is. A Bibliát olvasva egyre inkább rá hasonlítunk.

DE! Mindennél fontosabb, hogy Istenben van örök életünk. A vele való kapcsolattól függ a boldogságunk, az egészségünk, az egész életünk. Ebben a néhány évtizedben és egyúttal az idők teljességében.

Isten miért nem lép közbe, ha rossz történik?

Van, amikor közbelép, de van, amikor nem. Így imádkozunk: legyen meg a te akaratod.

Az ő döntése, hogy mi az, amit megenged és mi az, aminek gátat szab. Honnan tudhatnánk, Isten mikor lépett közbe az érdekünkben? Ami megtörtént, azt Isten megengedte. Arról azonban semmit sem tudunk, mi az, amit nem engedett, hogy megtörténjen.

Miért nem eredményesebb Isten egyháza?

Gyülekezeteink, bárhol is vagyunk, mindenhol emberi közösségek. Nincs olyan emberek alkotta csoportosulás, ahol ne lenne nézeteltérés, széthúzás, pártoskodás és bűn.

Minden hívő az egyház kötelékében egyaránt Isten munkása. Ha egy közösség nem fejlődik kellőképpen, az közös felelősség. A hibákat is együtt kell megkeresnünk és javítanunk. Nem foghatjuk sikertelenségünket a korszellemre. Nem a minket körülvevő hitetlenek tehetnek arról, ha az egyház nem tölti be küldetését. Mindenkinek ugyanis a maga feladatát kell elvégeznie.

Biztosak lehetünk benne, hogy a Lélek ma is ugyanolyan erős, mint Jézus korában volt. Az egyház feladata sem változott: lelkeket kell menteni az üdvösségre.

Minden korban és időben szükség van olyanokra, akik készek elkérni a Lélek erejét!

Hiszünk, mégis félünk a haláltól?

Az első és legfontosabb: hitünk nem csupán erre a földi életre szól. Bármilyen rossz is történjen velünk itt a földön, az nem szakíthat el Istentől.

Ő a halálra nem úgy tekint, mint valami rossz vagy jó dologra. Az ő szemében, az örökkévalóságból nézve a halál csupán állapotváltozás. Egy élet lezárul itt, az örök élet folytatódik amott. Így tehát: bár félünk a haláltól, de tudjuk, hogy Ő legyőzte azt.

Hogyan álljunk ki hitünk mellett?

A hitvitáink hátterét az Isten-tapasztalataink jelentik. Ezek az élmények forrnak össze olyan egységgé, amit így nevezünk: „a nem látható dolgok létéről való meggyőződés”. Ha ezt nem mutatjuk fel, úgy minden más érv is hasztalan: „megtapasztaltam, ezért hiszek”.

Felesleges volna arra törekednünk, hogy meggyőzzünk másokat. Azért hiszünk az Úr Jézusban, mert megtapasztaltuk a jelenlétét az életünkben. Nincs érv, ami ezeken a tapasztalatokon túl meggyőzhetne bárkit is. Az Istenben való bizalom elválaszt bennünket a hitetlenektől, de összeköt minket a keresztyénekkal.

Innen indulva másoknak más tapasztalataik lehetnek a világról, mégis vitába szállunk az ő nézeteikkel, sőt vitába is kell bocsátkoznunk annak a reményében, hogy az Isten országának nyerhessünk meg lelkeket.

Miért járjak templomba? Megy ez otthon is.

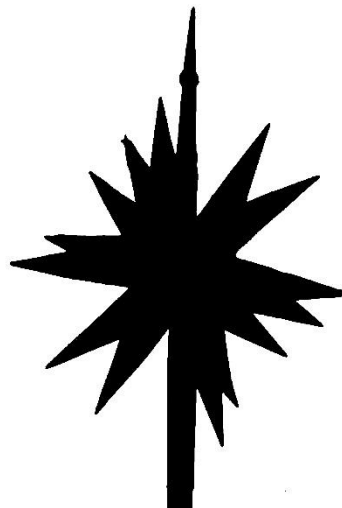
Valóban, az ember imádkozhat, olvashat Bibliát otthon is. DE! Isten parancsa, hogy a hívő ember ne csak önmagában gyakorolja hitét. Az egyház az ő parancsára jött létre. Az ő akaratából járunk templomba, hogy neki hálát adjunk és róla tanuljunk. Sőt, Istentől kapott küldetésünknek tekintjük, hogy az egyház javát munkáljuk minden erőnkből. Isten ajándékai vagyunk egymás számára.

Nincs időm. Mi legyen?

Nagyon szegény az olyan közösség, ahol a tagok egymással csupán felületes kapcsolatban állnak. Nem is lehet az olyan gyülekezetet közösségnek nevezni, ahol a tagok még egymás nevét sem tudják.

Vannak barátaink, rokonaink, akikkel szoros kapcsolatot ápolunk úgy is, hogy csak havonta találkozunk velük. Úgy lehetséges ez, hogy amikor együtt vagyunk, intenzív figyelmet fordítunk egymás felé, a köztes időkben pedig gyakran gondolunk rájuk.

Így történhet ez a gyülekezetünk életében is. Bár ritkán sikerül találkoznunk, mégis arra kell törekednünk, hogy hitünkben egymással szoros kapcsolatot ápoljunk. Másképp szeretni nem lehet. Ez a kötelességünk: „ha szeretjük egymást, Isten lakik bennünk, és az ő szeretete lett teljessé bennünk.” 1Jn 4,12

Tapolca és Vidéke
Református Társegyházközség

Kérdőjelek

Látogass el honlapunkra!

reftapolca.hu

Református Lelkészi Hivatal
8300 Tapolca, Darányi I. u. 2.

30/2004810
87/687150

Szerző: Kádár Tamás György

